

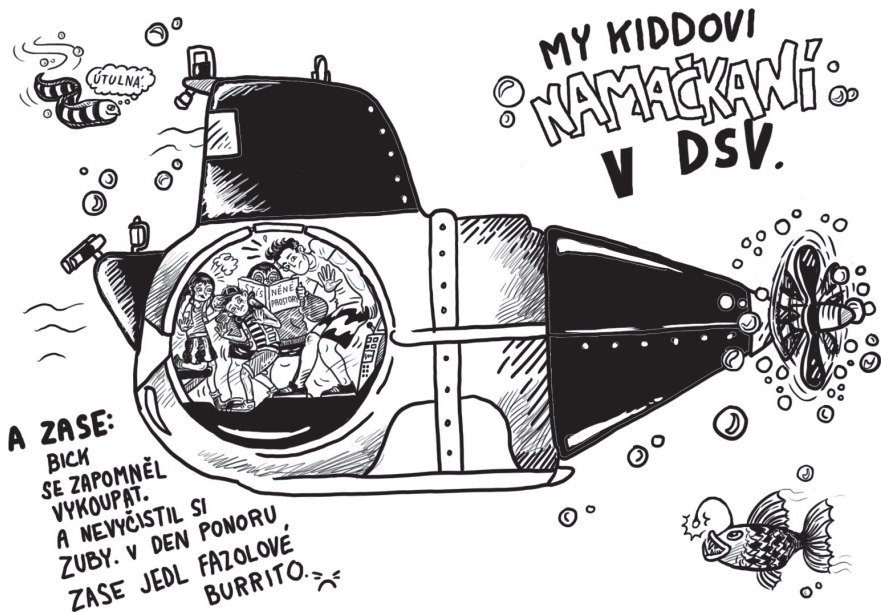
KAPITOLA 1

Celý život jsme my, Kiddovic děti, prožili na moři. Pak, jednoho dne, jsme málem našli smrt pod jeho hladinou.

Všichni čtyři jsme byli namačkaní v dvoumístné miniponorce – která nese u amerického námořnictva označení hloubková ponorka DSV –, jinak také v našem nejnovějším kousku toho nejmodernějšího vybavení pro hledání pokladů. Koupili jsme ji v aukci za půl milionu dolarů, které jsme dostali jako odměnu po našem posledním dobrodružství.

Moje starší sestra Střela byla přesvědčena, že ponorku potřebujeme, aby nám pomohla při hle-

dání dvou nejdůležitějších pokladů na světě: našich nezvestných rodičů.

Víte, Střela se nepotápí, protože když se naposledy nasoukala do neoprenového potápěčského obleku, jakýsi podlý dědek na jedné jachtě řekl, že vypadá jak „velryba zabalená ve smršťovací fólii“. Tuhle nenápadnou poznámku by si příště určitě odpustil, protože když se jel znova povozit ve své nóbl jachtice, z rybí hlavy, kterou měl schovanou

pod povlečením, se vylínl puch, jaký snad v životě necítil. Se Střelou si není radno zahrávat.

Pokud jde o Střelu, potřebovali jsme však její fotografickou paměť, protože jsme se chtěli vrátit ke dvěma potopeným španělským galeonám u floridského pobřeží, kterým náš táta, dr. Thomas Kidd, světoznámý lovec pokladů, dal přezdívku Dvojčata. A právě kvůli tomu jsme teď byli v naší miniponorce namačkaní jako sardinky.

Máma s tátou s námi bohužel nebyli.

Nákladové prostory obou lodí byly napěchované poklady, tolika poklady, že by se díky nim dal financovat provoz naší obchodní společnosti Rodina Kiddova – Lovci pokladů, a to tak dlouho, dokud nepřijdeme na způsob, jak bychom mohli pomoci našim, kteří vedle toho, že patří k těm nejlepším lovcům pokladů na světě, jsou až po uši namočení v nebezpečných podnicích agentury CIA.

Takže nalézt tyhle lodě bylo přímo šíleně důležité.

Jenže mapku, podle níž jsme se k Dvojčatům dostali poprvé, ztratil náš milý Tommy. Tedy, po-

užil ji jako ubrousek na mastný kousek pizzy, který pak zmuchlal a zahodil do plechového sudu. Plechového sudu, v němž si pak společně s jednou ze svých mnoha přítelkyň udělal na pláži táborák.

Takže s mapkou byl v podstatě amen.

„Tahle ponorka je úžasná!“ vyhrkl Tommy, kterému je sedmnáct a je pro nás tím, co se asi nejvíc blíží dospělému dohledu. „Všichni čtyři se díky ní můžeme zanořit jako rodina a nesmočíme si přitom ani vlasek.“

„A ani se nenadechneme,“ utrousila Beck, přimáčkнутá k okénku.

„Nastav směr na dvě stě šedesát tři stupňů, Tommy,“ řekla Střela, která nás popaměti navigovala. „Tu potopenou loď budeme mít přímo před nosem.“

„Rozkaz,“ uposlechl Tommy.

Ale když popostrčil řídicí páku dopředu, loď nijak nezareagovala.

Dál jsme se snášeli dolů.

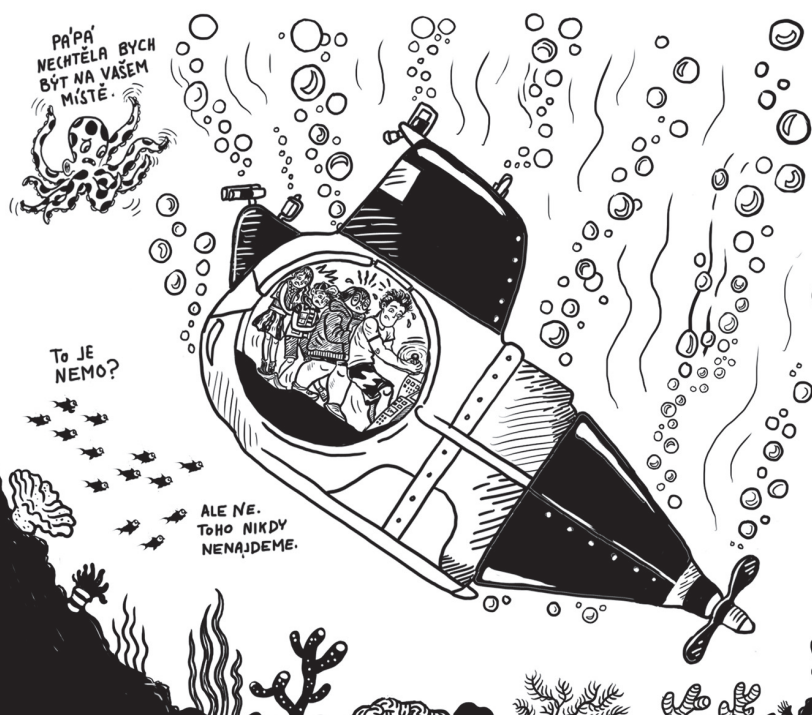
Klesali jsme stále níž.

„Poslyšte, jak daleko může tohle plavidlo klesnout, než mu rupne těsnění?“ zeptal jsem se.

„Čtyři tisíce pět set metrů,“ odpověděla Střela. „To je jinak čtrnáct tisíc sedm set šedesát čtyři stop pro ty z vás, kteří už zapomněli převody na tradiční americké míry.“

„Možná bychom se měli vrátit na *Ztracenou*,“ navrhl Beck. „A tam si, ehm, třeba přečíst návod k použití téhle ponorky.“

„Jo,“ opáčil Tommy. „To není vůbec špatný nápad. Připravte se k výstupu na hladinu. Zabezpečte ventilaci. Uzavřete průduchy v pažení.“

Jo. Tommy zněl jako opravdový, nefalšovaný kapitán ponorky.

Škoda, že jsme ale dál klesali.

„Nefunguje nám řízení,“ prohlásil nakonec, když se nic neuzavřelo a nezabezpečilo.

„Takže když to vezmeme do důsledku,“ řekl jsem, „nezbývá nám než klesat pořád níž? Až na samé dno moře?“

Tommy přikývl. „Když to vezmeme do důsledku.“

V tu ránu nám vysadily motory.

„Ztratili jsme tah,“ hlásila Střela věčně. „Jestli máte nějakou oblíbenou modlitbu, je vhodná chvíle si ji začít přeříkávat.“

Pamatujete, jak Tommy říkal, že díky ponorce se můžeme zanořit jako rodina?

Teď to vypadalo, že bychom díky ní mohli jako rodina i snadno umřít!

KAPITOLA 2

Nepřestávali jsme se snášet dolů. „Na shledanou, krutý světe,“ povzdechla si Střela, o níž se tak nějak ví, že ze rtů vypustí všechno, co má na mysli, jen co se jí tam něco objeví. „Pověz Neptunovi, aby nám zapíchl do zadku ten svůj trojzubec, protože jsme vyřízení. Nezbyvá nám, než začít ronit slzy... jenže to já, samozřejmě, udělat odmítám.“

„Hej, počkat,“ ozval se Tommy. „Jsme přece Kiddovi, ne? Pro takováhle nebezpečná dobrodružství žijeme. Adrenalinové průzkumy jsou lepidlo, co nás drží pohromadě. Jasně, někdy padáme na dno, ale vždycky se vzchopíme. A nikdy, *nikdy* neprohráváme!“

Ano, můj starší brácha ze sebe dělal neochvějný maják. Ale spíš mu na něj šplouchalo.

Vždyť jsme čelili pěkně hluboké krizi – hluboké tak, že sahala skoro na samé dno oceánu.

„Víš, Tommy,“ řekla Beck, „docela mi připomínáš tátu. Když takhle zatínáš zuby. Je to roztomilé.“

Tommy jí věnoval svůj typický úsměv s bonusem v podobě drolíčků. „Díky, Beck.“

„Je to taky docela tragédie,“ dodala Střela. „Zvlášť s ohledem na načasování. Jelikož nám ale pořád zbývá kyslík na několik hodin, máme spoustu času, abychom se zamysleli nad blížící se smrtí a věnovali vzpomínku věcem, které nám budou nejméně chybět. Já to mám tak padesát na padesát: sušenky s čokoládovou polevou, nebo koblížky?“

„No, fakt těžká volba, Střelo,“ řekla Beck. „Osobně se ale musím přiklonit k těm sušenkám.“

„A co naši?“ připomněl jsem. „Ti nám přece budou chybět.“

Mámu nám unesli piráti na Kypru. Táta byl ne-zvěstný ode dne, kdy jsme nedaleko pobřeží Kaj-

manských ostrovů svedli bitvu s děsivou tropickou bouří. S pomocí strýce Timothyho jsem poslal falešný email od „táty“ adresovaný „jeho dětem“, ten však všechny nepřesvědčil, že je stále naživu.

Střela zařala čelist. „Táta už je po smrti, Bicku. Musíš to přijmout jako fakt a jít dál.“

„Kam dál má teď jako jít?“ nadhodila Beck. „Jsme tady naňahňaní jak pokémoni v pokéballu!“

„Střela má pravdu,“ povzdechl si Tommy. „Táta nás čeká na dně mořském, v truhle Davyho Jonese.“

„A to má být zas kdo, ten Davy s truhlou?“ zeptala se Beck. „Nějaký neúspěšný potápěč?“

„Hele,“ vykřikl jsem a nejspíš spotřeboval víc kyslíku, než jsem měl. „Táta není mrtvý! To, že zmizel z paluby *Ztracené* uprostřed hurikánu, ještě vůbec nic neznamena.“

Střela na mě upřela oči. „Jen to, že je mrtvý.“

Svésila ramena a potom dokázala, že není vždycky tak chladná, jak předstírá: v zoufalství se zhroutila na podlahu.

Žuchla sebou tvrdě, že se otrásla celá ponorka.

A začala ještě rychleji klesat ke dnu.

Tak jo, už vám nejspíš došlo, že jsme na mořském dně neumřeli. Jsme teprve u prologu. Vypravěči v prologu nikdy neumírají.

(Ale Beck říká, že by se vůbec nic nestalo. Převzala by po mně štafetu. Fakt díky, ségra.)

Takže jak jsme přežili?

Když jsme dosedli na mořské dno, vypadalo to, jako by někdo kopl do prodejního automatu, který vám nevydá, co má.

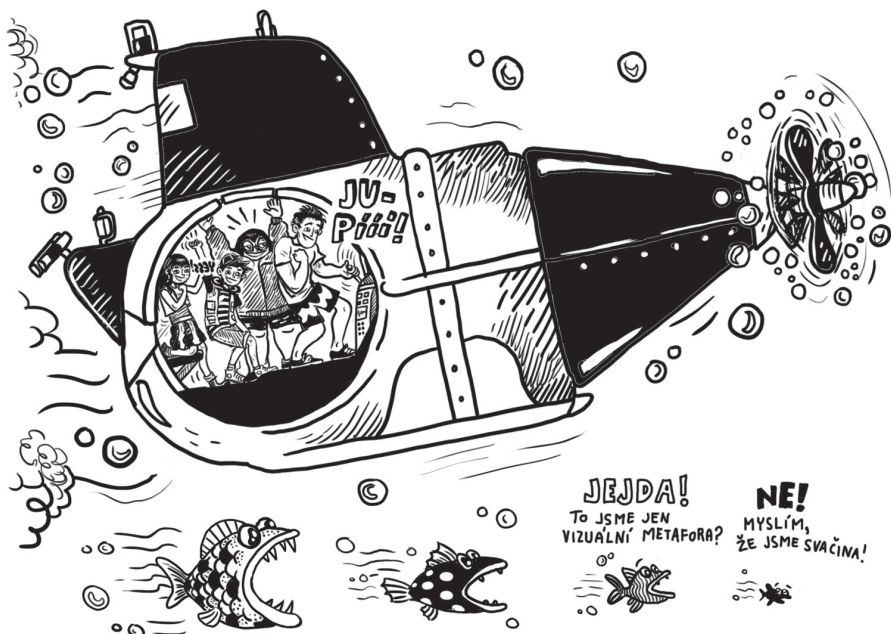
Na řídicím pultu se najednou rozblíkala všechna světýlka. Slepé, hluché, mlčenlivé motory se opět probudily k životu.

„Výborně. Přistáli jsme tak tvrdě, že se nahodily všechny systémy,“ vysvětlovala Střela.

Tommy zatáhl za řídicí páku a zamířili jsme vzhůru k hladině.

„Co kdybychom se pro poklad vrátili postaru?“ nadhodil jsem. „Hodíme se do neoprenu a zanoříme se.“

„Bezva,“ řekla Beck. „Určitě to bude lepší než trčet v téhle pohupující se bečce a dýchat tvůj kryší dech!“

Všichni jsme se zasmáli.

Myslím, že šťastnější jsme se necítili od posledních Vánoc, které jsme ještě s rodiči strávili na Pago Pago.

Aspoň do okamžiku, kdy jsme ze zpěněných vln vyklouzli na hladinu.

Protože tam na nás čekala jedna hodně velká a hodně děsivá ponorka.

TOHLE NEVIDÍM
MOC RŮŽOVĚ

MNĚ SE
ZATMĚLO
PŘED OČIMA

